

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 152/06-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2006 v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Báránaya a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť A. M., K., zastúpenej advokátom JUDr. Š. K., K., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Okresným súdom Košice I v konaní sp. zn. 12 C 383/97, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 12 C 383/97 **p o r u š e n é b o l o .**

2. Okresnému súdu Košice I **p r i k a z u j e** v konaní sp. zn. 12 C 383/97 konať bez zbytočných prietáhov.

3. A. M. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 70 000 Sk (slovom sedemdesiatisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice I povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice I je povinný nahradiť A. M. trovy právneho zastúpenia v sume 6 825,40 Sk (slovom šesťtisícosemstodvadsaťpäť slovenských korún a štyridsať halierov) na účet právneho zástupcu JUDr. Š. K. do pätnástich dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

5. Sťažnosti A. M. vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. apríla 2006 doručená sťažnosť A. M., K. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Š. K., K., ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 12 C 383/97.

Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 152/06-9 zo 17. mája 2006 prijal sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie.

Predseda okresného súdu sa vyjadril na základe výzvy ústavného súdu, ktorá mu bola doručená 1. augusta 2006, že okresný súd netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľky vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu 14. augusta 2006 oznámil, že netrvá na verejnom pojednávaní pred ústavným súdom.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd využil možnosť postupu podľa ustanovenia § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, pretože vzhľadom na charakter posudzovanej veci, v ktorej je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uvádza, že sa návrhom podaným okresnému súdu 26. septembra 1996 domáhala náhrady mzdy za obdobie neprideľovania práce od 14. mája 1996 do 31. augusta 1996. Predmetná vec je po rozhodnutí Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) o určení miestnej príslušnosti vedená pred okresným súdom, ktorý rozsudkom č. k. 12 C 383/97-53 zo 16. mája 2000 v danej veci rozhodol tak, že návrhu sťažovateľky v časti vyhovel a v časti jej návrh zamietol.

Odporkyňa podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením z 27. marca 2002 tak, že zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne sa v danej veci uskutočnili dve pojednávania – 18. septembra 2002 a 13. novembra 2002, inak však okresný súd vo veci nekonal, čím sa naďalej prehľbovala právna neistota sťažovateľky. Z uvedeného dôvodu podala sťažovateľka predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní. Predseda okresného súdu vo vyjadrení z 11. januára 2006 uviedol, že sťažnosť sťažovateľky považuje za dôvodnú.

S prihliadnutím na uvedené skutočnosti sťažovateľka vo svojom návrhu výroku rozhodnutia (petite) žiada, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní sp. zn. 12 C 383/97 a prikázal okresnému súdu konať v uvedenej veci bez zbytočných prieťahov. Zároveň sťažovateľka požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 000 Sk a náhrady trov právneho zastúpenia.

Ústavný súd výzvou z 28. júla 2006 požiadal predsedu okresného súdu, aby sa v zmysle ustanovenia § 29 ods. 6 zákona o ústavnom súde vyjadril k sťažnosti sťažovateľky. Predseda okresného súdu v liste doručenom ústavnému súdu 23. augusta 2006 (v ktorom vyjadril zároveň súhlas s upustením od ústneho pojednávania) sa k predmetnej veci nevyjadril, pretože spis sa nachádzal na krajskom súde v dôsledku odvolania. Posudzovaný spis bol okresným súdom predložený ústavnému súdu 13. októbra 2006 bez stanoviska okresného súdu k posudzovanému konaniu.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľky a podrobného preštudovania spisu okresného súdu sp. zn. 12 C 383/97 zistil nasledovný priebeh a stav konania:

Sťažovateľka doručila okresnému súdu 26. septembra 1996 žalobu týkajúcu sa náhrady mzdy a odstupného s príslušenstvom v súvislosti s nárokmi vyplývajúcimi z pracovnej zmluvy uzavretej medzi ňou a odporkyňou, pričom zároveň požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Okresný súd vydal 1. októbra 1996 pokyn na doručenie výzvy sťažovateľke za účelom predloženia písomnosti týkajúcej sa predmetu konania. Právna zástupkyňa sťažovateľky predložila okresnému súdu požadovanú písomnosť 4. novembra 1996. Okresný súd vydal 21. novembra 1996 pokyn na odstúpenie predmetnej veci Okresnému súdu Spišská Nová Ves z dôvodu miestnej príslušnosti. Okresný súd Spišská Nová Ves prípisom z 23. decembra 1996 vyslovil nesúhlas s postúpením veci a spis predložil krajskému súdu na rozhodnutie.

Krajský súd uznesením č. k. 14 Nc 1/97-8 z 21. februára 1997 určil, že okresný súd je miestne príslušným súdom na prejednanie a rozhodnutie danej veci. Okresný súd vydal 30. apríla 1997 pokyn na doručenie prípisov sťažovateľke a odporkyni. Odporkyňa predložila okresnému súdu 25. júna 1997 vyjadrenie k žalobe sťažovateľky a písomnosti týkajúce sa predmetu konania. Sťažovateľka predložila okresnému súdu 30. júna 1997

potvrdenie o majetkových a zárobkových pomeroch pre účely oslobodenia od súdnych poplatkov.

Okresný súd rozhodol uznesením č. k. 12 C 383/97-13 z 3. júla 1997 o oslobodení sťažovateľky od súdnych poplatkov a vydal pokyn na doručenie uvedeného uznesenia sťažovateľke. Okresný súd nariadil 11. februára 1998 termín pojednávania na 7. apríl 1998. Pojednávanie 7. apríla 1998 bolo uznesením odročené na 26. máj 1998 z dôvodu neprítomnosti prísediaceho a ospravedlnenej neprítomnosti odporkyne.

Pojednávanie 26. mája 1998 bolo uznesením odročené na 22. september 1998 z dôvodu neprítomnosti odporkyne, ktorá nesúhlasila s pojednávaním v neprítomnosti svojho právneho zástupcu. Pojednávanie 22. septembra 1998 bolo uznesením odročené na 20. október 1998 z dôvodu mimoriadnej udalosti na súde.

Na pojednávaní 20. októbra 1998 vypovedala sťažovateľka ako účastníčka konania a pojednávanie bolo uznesením odročené na 19. január 1999. Okresný súd požiadal prípismi zo 16. decembra 1998 odporkyňu o predloženie písomností týkajúcich sa predmetu konania a Okresný úrad práce K. o vyjadrenie. Odporkyňa predložila súdu požadované písomnosti 29. decembra 1998. Vyjadrenie Okresného úradu práce K. bolo okresnému súdu doručené 5. januára 1999.

Na pojednávaní 19. januára 1999 vypovedala odporkyňa ako účastníčka konania a pojednávanie bolo uznesením odročené na 2. marec 1999 za účelom predvolania svedkov. Okresný súd vydal 28. februára 1999 pokyn na zapožičanie spisov okresného súdu sp. zn. 14 C 555/96 a 16 C 648/97. Pojednávanie 2. marca 1999 bolo z dôvodu neprítomnosti odporkyne a na žiadosť jej právneho zástupcu uznesením odročené na 27. apríl 1999.

Okresný súd vydal 4. marca 1999 pokyn na vypravenie prípisu Okresnému úradu práce K. Pojednávanie 27. apríla 1999 bolo z dôvodu neprítomnosti odporkyne

a predvolaného svedka, ako aj práceneschopnosti zákonnej sudkyne uznesením odročené na neurčito. Okresný súd stanovil 29. apríla 1999 termín pojednávania na 8. jún 1999.

Pojednávanie 8. júna 1999 bolo po výsluchu predvolaného svedka uznesením odročené na 21. september 1999 za účelom vypočutia ďalších svedkov. Okresný súd prípisom z 28. júla 1999 požiadal Okresný úrad práce K. o poskytnutie informácie týkajúcej sa predmetu konania. Právna zástupkyňa sťažovateľky doručila okresnému súdu 17. júna 1999 údaje týkajúce sa predvolaných svedkov. Okresnému súdu bolo 10. augusta 1999 doručené vyjadrenie Okresného úradu K.

Na pojednávaní 21. septembra 1999 vypovedali predvolané svedkyne a pojednávanie bolo uznesením odročené na 7. december 1999 za účelom vypočutia ďalších svedkov. Pojednávanie 7. decembra 1999 bolo uznesením odročené na 22. február 2000 z dôvodu neprítomnosti prísediacej členky senátu. Pojednávanie 22. februára 2000 bolo z dôvodu neprítomnosti právneho zástupcu odporkyne (kolízia termínov pojednávaní) a na jeho žiadosť uznesením odročené na 7. marec 2000.

Na pojednávaní 7. marca 2000 vypovedali predvolané svedkyne a pojednávanie bolo uznesením odročené na 16. máj 2000 za účelom predvolania ďalšej svedkyne. Na pojednávaní 16. mája 2000 súd vypočul predvolanú svedkyňu a rozsudkom č. k. 12 C 383/97-53 zaviazal odporkyňu uhradiť sťažovateľke určenú sumu s príslušenstvom, pričom vo zvyšnej časti návrh sťažovateľky zamietol.

Odporkyňa doručila okresnému súdu 16. augusta 2000 odvolanie proti predmetnému rozsudku. Okresný súd vydal 18. augusta 2000 pokyn na doručenie výzvy odporkyni, aby v určenej lehote uhradila súdny poplatok za podané odvolanie, a zároveň zaslal sťažovateľke odvolanie odporkyne na vyjadrenie. Posudzovaný spis bol 20. septembra 2000 daný na lehotu 10 dní. Sťažovateľka doručila okresnému súdu 3. októbra 2000 vyjadrenie k odvolaniu odporkyne.

Okresný súd požiadal prípisom zo 6. októbra 2000 Mestskú políciu v K. (ďalej len „mestská polícia“) o doručenie zásielky odporkyni. Odporkyňa doručila okresnému súdu 24. októbra 2000 vyjadrenie k predmetu konania s úhradou súdneho poplatku za podané odvolanie. Predmetný spis bol 30. októbra 2000 predložený krajskému súdu. Krajský súd nariadil 11. januára 2001 termín pojednávania na 25. január 2001.

Pojednávanie 25. januára 2001 bolo uznesením odročené na 15. február 2001 z dôvodu neprítomnosti odporkyne. Na pojednávaní 15. februára 2001 vypovedali účastníci konania a pojednávanie bolo uznesením odročené na neurčito. Uznesením krajského súdu č. k. 13 Co 396/00-87 z 27. marca 2002 bol rozsudok okresného súdu v napadnutej vyhovujúcej časti zrušený a predmetná vec bola prvostupňovému súdu vrátená na ďalšie konanie. Spis bol okresnému súdu vrátený 17. mája 2002.

Okresný súd nariadil 1. augusta 2002 termín pojednávania na 18. september 2002. Pojednávanie 18. septembra 2002 bolo uznesením odročené na 13. november 2002 z dôvodu neprítomnosti odporkyne a jej splnomocneného zástupcu pre predmetné konanie. Odporkyňa doručila okresnému súdu 4. októbra 2002 oznámenie o zahraničnom pobyte jej splnomocneného zástupcu pre dané konanie.

Okresný súd pokynom zo 14. októbra 2002 vyzval odporkyňu na predloženie písomností týkajúcich sa predmetu konania (doručenie zásielky prostredníctvom mestskej polície). Podľa úradného záznamu mestskej polície zo 17. októbra 2002 sa výzvu okresného súdu nepodarilo odporkyni doručiť. Okresnému súdu bolo 29. októbra 2002 doručené vyjadrenie Okresného úradu práce K. k predmetu konania.

Pojednávanie 13. novembra 2002 bolo z dôvodu neprítomnosti odporkyne a jej splnomocneného zástupcu odročené na neurčito s tým, že bude prešetrená adresa pobytu odporkyne. Odporkyňa doručila okresnému súdu 19. marca 2003 splnomocnenie pre povereného zástupcu v predmetnom konaní. Podľa úradného záznamu okresného súdu z 29. júna 2005 sťažovateľka nahliadla v uvedený deň do posudzovaného spisu.

Podpredsedníčka okresného súdu požiadala výzvou č. Spr. 2466/05 z 20. decembra 2005 zákonného sudcu o vyjadrenie k predmetnému konaniu. Zákonný sudca sa k danej veci vyjadril listom z 11. decembra 2005. Okresný súd nariadil 12. decembra 2005 termín pojednávania na 14. február 2006. Na pojednávaní 14. februára 2006 vypovedala sťažovateľka a predvolaní svedkovia, uznesením bolo dokazovanie vyhlásené za skončené a rozsudkom č. k. 12 C 383/97-126 okresný súd zaviazal odporkyňu uhradiť sťažovateľke určenú sumu s príslušenstvom, pričom 9. marca 2006 vydal pokyn na doručenie rozsudku účastníkom konania.

Odporkyňa doručila okresnému súdu 4. apríla 2006 odvolanie proti predmetnému rozsudku. Posudzovaný spis bol 12. apríla 2006 predložený krajskému súdu. Krajský súd vydal 22. augusta 2006 pokyn na doručenie odvolania odporkyne sťažovateľke za účelom vyjadrenia. Právna zástupkyňa sťažovateľky doručila krajskému súdu 5. septembra 2006 vyjadrenie k odvolaniu odporkyne. Uvedeným záznamom (č. l. 140) predmetný spis končí.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu,

pričom nestačí, že štátny orgán vo veci koná (napr. rozhodnutia II. ÚS 157/02, I. ÚS 76/03). Až právoplatným rozhodnutím, bez ohľadu na to, či vyznie v prospech alebo neprospech účastníka, sa vytvára právna istota. Preto na naplnenie ústavného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecný súd iba o veci konal a nerozhodol s účinkami právoplatnosti a prípadne vykonateľnosti svojho meritórneho rozhodnutia.

Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov sa naplní, ako to konštantne ústavný súd vo svojich rozhodnutiach uvádza, až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty ohľadom svojich práv (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 10/98, I. ÚS 89/99, III. ÚS 127/03 a ďalšie).

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníkov súdneho konania a postup samotného súdu.

Pokiaľ ide o kritérium „právna a faktická zložitosť veci“, ústavný súd vzal do úvahy právny a skutkový stav veci. Predmetom konania je žaloba o náhradu mzdy a súvisiacich nárokov vyplývajúcich z pracovnej zmluvy uzavretej medzi sťažovateľkou a odporkyňou. Posudzovaná vec patrí po právnej aj skutkovej stránke k štandardnej agende všeobecných súdov, pretože ide o pracovnoprávny spor patriaci do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov.

Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti nezistil žiadnu okolnosť v správaní s'ťažovateľky, ktorou by prispela k zbytočným priet'ahom v konaní. S'ťažovateľka podala predsedovi okresného súdu 13. decembra 2005 žiadosť o odstránenie priet'ahov v konaní, čím dala najavo nespokojnosť s rýchlosťou priebehu predmetného konania.

Tretím hodnotiacim kritériom, ktorým ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup samotného okresného súdu. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku postupu okresného súdu došlo k porušeniu uvedeného práva, ústavný súd zistil, že okresný súd bol v priebehu posudzovaného konania v určitých obdobiach nečinný napriek tomu, že riadnemu prejednaniu veci nebránila žiadna zákonná prekážka v konaní (napr. rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 3/00, III. ÚS 46/04).

Ústavný súd s prihliadnutím aj na ustanovenie § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) vyhodnotil postup okresného súdu v obdobiach od 3. júla 1997 do 11. februára 1998 (7 mesiacov) a od 13. novembra 2002 do 12. decembra 2005 (37 mesiacov) ako obdobia, v ktorých došlo nečinnosťou okresného súdu k zbytočným priet'ahom v posudzovanom konaní v celkovej dĺžke 44 mesiacov.

Predseda okresného súdu sa k predmetnému konaniu nevyjadril.

Na základe uvedených dôvodov ústavný súd dospel k názoru, že bolo porušené základné právo s'ťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v uvedenom období, tak ako jej ho zaručuje čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak porušenie základných práv a slobôd vzniklo nečinnosťou, môže ústavný súd prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Sťažovateľka v petite svojej sťažnosti žiadala, aby ústavný súd po vyslovení porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prikázal okresnému súdu konať v uvedenej veci bez zbytočných prietáhov. Z uvedeného dôvodu ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia prikázal okresnému súdu postupovať v posudzovanom konaní bez zbytočných prietáhov.

IV.

Pretože ústavný súd rozhodol o porušení práva sťažovateľky, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“.

Ústavný súd pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vzal do úvahy obdobie nečinnosti okresného súdu, ako aj okolnosť, že sťažovateľka svojím správaním neprispela k zbytočným prietahom v predmetnom konaní. Ústavný súd v okolnostiach tejto veci považuje sumu 70 000 Sk pre sťažovateľku za primeranú aj so zreteľom na skutočnosť, že predmet konania – nároky vyplývajúce z pracovnoprávneho pomeru – si vyžaduje zvláštnu starostlivosť a urýchlené prerokovanie so zreteľom na zabezpečenie základných existenčných potrieb sťažovateľky ako invalidnej dôchodkyne,

a preto jej žiadosti o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200 000 Sk vo zvyšnej časti nevyhovel.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera ESLP, keď priznáva spravodlivé zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru, aplikovaného na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa ústavný súd riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia nie je prípadná náhrada škody.

V súlade s ustanovením § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom uhrádza účastník zo svojho. Na základe ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktorý zakotvuje výnimku z tejto zásady, ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia, pretože ústavný súd rozhodol, že jej základné právo bolo porušené, a teda mala vo veci úspech.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je oceneľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna šestina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceneľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Vzhľadom na skutočnosť, že dva úkony právnej služby boli zrealizované v roku 2006, ústavný súd vychádzal pri týchto úkonoch z oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky, podľa ktorého za prvý polrok 2005 bola priemerná mesačná mzda

zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 16 381 Sk, preto ústavný súd priznal náhradu trov za dva úkony právnej pomoci, každý v hodnote 2 730 Sk. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., t. j. dvakrát 164 Sk.

Podľa ustanovenia § 18 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa tarifná odmena určená podľa § 9 až § 14 o daň z pridanej hodnoty. Právny zástupca sťažovateľky pripojil k ústavnej sťažnosti sťažovateľky doručenej ústavnému súdu 13. apríla 2006 fotokópiu osvedčenia o registrácii pre daň z pridanej hodnoty.

Právny zástupca sťažovateľky požadoval náhradu trov právneho zastúpenia v celkovej sume 6 825,40 Sk. Vzhľadom na to, že požadovaná suma neprekračuje sumu trov priznanú podľa predmetnej vyhlášky, ústavný súd priznal trovy právneho zastúpenia v sume 6 825,40 Sk, ktorú ústavný súd zaviazal uhradiť právnenmu zástupcovi sťažovateľky okresný súd (ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

V zmysle čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2006